

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy w S.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Wioletta Szulc
Protokolant:	st. sekr. sądowy Lucyna Kozyra

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r.

sprawy M. M.

przeciwko "(...) S." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o sprostowanie świadectwa pracy i zapłatę

I. zasądza od pozwanego „ (...)S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda M. M. odsetki ustawowe od kwoty 10.069 zł (dziesięć tysięcy sześćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 1 sierpnia 2015r. do dnia 8 października 2015r.,

II. umarza postępowanie w pozostałej części,

III. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami sądowymi,

IV. przyznaje powodowi od pozwanego kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

IV P 103/15

UZASADNIENIE

Powód M. M. w pozwie złożonym w dniu 26.08.2015 r. przeciwko pozwanemu „(...) S.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniósł o zasądzenie kwoty 10080 zł. z odsetkami od 01.08.2015 r. tytułem odprawy, kwoty 2560 zł. z odsetkami od 01.08.2015 r. tytułem ekwiwalentu za urlop i o sprostowanie świadectwa pracy, przez zamieszczenie w nim informacji, że wykorzystał urlop wypoczynkowy za 2015 r. w wymiarze 3 dni.

W piśmie z 25.08.2015 r. pełnomocnik powoda wskazał, że cofa pozew co do kwoty 480 zł. ekwiwalentu za urlop i że pozwany wydał powodowi świadectwo pracy, w którym wpisano, że powód wykorzystał 3 dni urlopu, co jest zgodne z żądaniem pozwu, ale jednocześnie w świadectwie pracy jest zapis, że powodowi wypłacono ekwiwalent za 13 dni urlopu co jest niezgodne z prawdą i pełnomocnik wniósł o sprostowanie świadectwa w tym zakresie [k 14 akt].

W piśmie z 03.09.2015 r. pełnomocnik powoda wskazał, że pozwana zapłaciła powodowi kwotę 10069 zł. i w tym zakresie powód cofa pozew wnosząc o odsetki od tej kwoty od 01.08.2015 r. do dnia zapłaty i podtrzymuje żądanie

zapłaty kwoty 2091 zł. z odsetkami od 01.08.2015 r. do dnia zapłaty oraz sprostowanie świadectwa pracy i przyznanie kosztów procesu według norm przypisanych [k 29].

W kolejnym piśmie z 04.11.2015 r. pełnomocnik powoda wskazał, że wypłaconą w dniu 08.10.2015 r. kwotę 10069,21 zł. powód zalicza na poczet odprawy pieniężnej i w tym zakresie cofa pozew i żąda zasądzenia odsetek ustawowych od 01.08.2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kwoty 10,79 zł. z tytułu odprawy i kwoty 2080 zł. tytułem ekwiwalentu za urlop z odsetkami od 01.08.2015 r. i o sprostowanie świadectwa pracy oraz koszty procesu. [k 40].

Na rozprawie w dniu 25.02.2016 r. pełnomocnik powoda wniósł o odsetki ustawowe od kwoty 10069 zł. od dnia 01.08.2015 r. do 08.10.2015 r. i zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1800 zł. W pozostałym zakresie cofnął pozew.

Oświadczył, że należności główne zostały zapłacone [k 63-63v].

Strona pozwana w osobie prokurenta pozwanej Spółki oświadczyła, że uznaje roszczenie o odsetki a co do kosztów procesu to zgodziła się na ich uiszczenie w połowie tj. w wysokości 900 zł. Wyraziła zgodę na częściowe cofnięcie pozwu [k 63v].

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód w ostatnim okresie zatrudniony był w pozwanej Spółce na stanowisku specjalisty do spraw handlu i marketingu, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

(dowód : umowa o pracę z 30.06.2006 r. – akta osobowe, świadectwo pracy z 31.07.2015 r.- akta osobowe)

W dniu 30.04.2015 r. otrzymał rozwiązanie umowy o pracę za trzymiesięcznym wypowiedzeniem z powodu likwidacji stanowiska pracy. Stosunek pracy ustał 31.07.2015 r.

(dowód : pismo z 30.04.2015 r. – akta osobowe)

W dniu 31.07.2015 r. wystawiono powodowi świadectwo pracy, w którym wpisano, że wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 16 dni.

(dowód : świadectwo pracy z 31.07.2015 r. – akta osobowe)

Pismem z 05.08.2015 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego zakład pracy do zapłaty w terminie 7 dni na rzecz powoda odprawy w wysokości 10080 zł. i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 2560 zł. Wskazał, że w przypadku niezapłacenia należności w terminie sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Drugim pismem z tej samej daty wezwał pozwanego do sprostowania świadectwa pracy powoda przez zamieszczenie w nim informacji, że powód wykorzystał urlop wypoczynkowy za 2015 r. w wymiarze 3 dni.

(dowód : pisma z 05.08.2015 r. k 7 i 8 akt)

W dniu 25.08.2015 r. wystawiono korektę świadectwa pracy powoda. Otrzymał ją powód w dniu 31.08.2015 r. Wskazano w niej, że powód wykorzystał 3 dni urlopu i za 13 dni wypłacono ekwiwalent.

(dowód : świadectwo pracy z 25.08.2015 r. z potwierdzeniem odbioru przez powoda - akta osobowe)

Sąd zważył, co następuje :

Na rozprawie w dniu 25.02.2016 r. pozwany zgodził się na częściowe cofnięcie pozwu, w pozostałym zakresie uznał roszczenia powoda, poza żądaniem kwoty 1800 zł. tytułem kosztów procesu. Zgodził się na zapłatę tych kosztów w połowie.

Zgodnie z art. 213 par. 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Art. 203 par. 4 k.p.c. stanowi, że sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Art. 469 k.p.c. stanowi, że sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

W świetle wskazanych wyżej przepisów zarówno częściowe cofnięcie pozwu jaki uznanie przez pozwanego w pozostałym zakresie powództwa, jest dopuszczalne.

W konsekwencji sąd zgodnie z żądaniem, zasądził na rzecz powoda odsetki od kwoty 10069 zł. od dnia 01.08.2015 r. do 08.10.2015 r. Kwota powyższa obejmuje wypłaconą powodowi w dniu 08.10.2015 r. odprawę i ekwiwalent za urlop. Świadczenia te powinny być pracownikowi wypłacone w dniu rozwiązania stosunku pracy, co wynika z brzmienia art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. z 2015 r. poz. 192) i art. 171 par. 1 k.p. - czyli w przypadku powoda w dniu 31.07.2015 r. i za czas opóźnienia w ich wypłacie zasądzono odsetki zgodnie z art. 481 par. 1 k.p.c.

W zakresie objętym cofnięciem pozwu postępowanie umorzono zgodnie z art. 355 par. 1 k.p.c. w zw. z art. 203 par. 1 k.p.c.

Spór w sprawie sprowadzał się do wysokości kosztów zastępstwa procesowego należnych stronie powodowej od pozwanego.

Jak już wskazano, strona powodowa żądała tych kosztów w wysokości 1800 zł., pozwany chciał je zapłacić w połowie.

Art. 98 par. 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego zadanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Niniejszą sprawę wygrał w całości powód pomimo częściowego cofnięcia pozwu. Przyczyną cofnięcia było bowiem uiszczenie spornych należności dopiero po wytoczeniu powództwa.

Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosiła 12640 zł. i na podstawie. par. 6 pkt 5 w zw. z par. 11 pkt ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002.163.1349 ze zm.), stawka minimalna wynagrodzenia pełnomocnika wynosi 1800 zł.

Kwotę powyższą przyznano powodowi od pozwanego gdyż jak już wyżej wskazano jest to kwota minimalnego wynagrodzenia pełnomocnika za prowadzenie tej sprawy, a brak jest dowodu na to, że pozwany nie dał powodu do jej wytoczenia.

Żądane przez powoda w toku niniejszego postępowania należności główne stały się wymagalne z dniem rozwiązania stosunku pracy tj. 31.07.2015 r. i skoro strony nie doszły do porozumienia co do ich zapłaty w ratach, to powód mógł wystąpić o te należności na drogę sądową, tym bardziej, że nie otrzymał od pozwanego żadnej odpowiedzi na pismo wysłane już po rozwiązaniu stosunku pracy a wzywające do zapłaty.

W świetle powyższego orzeczono jak w pkt IV wyroku.

Wobec tego, że pozwany uiszczył należności główne przed pierwszą rozprawą, odstąpiono na podstawie art. 102 k.p.c., od obciążania go kosztami sądowymi.